

ŽUPNE OBAVIJESTI

PONEDJELJAK (18.7.) - 7.30 + Mlakar Stjepan

UTORAK (19.7.) - 7.30 + Vizinger Stjepan i Marija

SRIJEDA (20.7.) - 7.30 + Skupnjak Stjepan god. (Dravska)

ČETVRTAK (21.7.) - 7.30 + Tuđan Stanislav god. i roditelji Sačić

PETAK (22.7.) - 7.30 + ob. Golubić, Tuđan i Novosel

SUBOTA (23.7.) - *nema sv. mise!*

NEDJELJA (24.7.) - **17. KROZ GODINU**

7.30 + župna

9.30 + Skupnjak Ivan (Ludbreška)

11.00 - *nema sv. mise!*

PONEDJELJAK (25.7.) - sv. Jakov ap. - 7.30 + Skupnjak Anica i Petar

UTORAK (26.7.) - sv. Joakim i Ana - 7.30 + na čast M. Božjoj - zahvala

SRIJEDA (27.7.) - 7.30 + Sačić Petar, Ignac i Kata

ČETVRTAK (28.7.) - 7.30 + na čast M.B.Bistričkoj - zahvala

PETAK (29.7.) - 7.30 + Mišak Tomo god.

SUBOTA - 19.00 - *skupna sv. misa u 19.00 - popis na oglasnoj ploči!*

NEDJELJA (31.7.) - **18. KROZ GODINU**

7.30 + Kosec Pavlek god. i Magić Alojz god.

9.30 + Videc Stjepan god.

11.00 + župna

Proba pjevanja za SVE pjevače bit će u subotu, 30. srpnja., nakon večernje svete mise u 19:30. Dječji zbor - četvrtak 28.7. u 19.00

Urednici: Marko Domiter, Sanja Vugrinec; Odgovara: Josip Hadrović, žpk. srpanj, 2011. Široke Ledine 4, Trnovec, web: www.zupa-trnovec.hr
e-mail: zupnilistic.trnovec@gmail.com, info@zupa-trnovec.hr

ŽUPA MAJKE BOŽJE SNJEŽNE - TRNOVEC

ŽUPNI LISTIĆ

Godina III.

broj 34-35 (138-39)

17. srpnja 2011.

16. I 17. NEDJELJA KROZ GODINU

← *Popričesna molitva*

Budi,
Gospodine,
uza svoj narod.
Nahranio si nas
nebeskim
otajstvima:
daj da iz
stare grešnosti
prijedemo
u novi život.

Popričesna molitva →

Gospodine,
primili smo
pričest,
spomendar
muke tvoga Sina.
Molimo te da nam bude
na spasenje
što nam je
u svojoj neiskazanoj
ljubavi on darovao.

KUTAK ZA DUHOVNI TRENUTAK

Draga braćo i sestre!

Ove nedjelje slušamo Isusov govor o kraljevstvu Božjem u tri prispodobe: o sitnom zrnju gorušice iz kojeg izraste veliko stablo, o kvascu koji ima snagu podići puno tijesta, i o kukolju koji raste u pšenici.

Prve dvije prispodobe žele naglasiti da kraljevstvo nebesko nastaje postupno, polako i to iz malih - neznatnih stvari, ali koje imaju snažno djelovanje. Treća prispodoba nam govori o Božjoj toleranciji. Ona nam odgovara na niz teških pitanja koja si nerijetko i mi sami postavljamo: Zašto Bog trpi zlo? Zašto trpi zlo i nepravdu u svijetu? Zašto Bog po jednostavnom postupku ne kazni krivce i ne istrijebi taj korov sa svoje njive. Pa zar Bog nije dobar? Kako onda može trpjeti to zlo?

Isus nam na ta pitanja danas daje odgovor. Bog ne uništava zle ovdje na zemlji zato da ne bi s tim zlom, s tim kukoljem koji raste skupa sa pšenicom iščupao i žito, dakle one dobre. Na početku je teško razlikovati što je korov a što je žito. Oboje jednako izgleda i jednako raste. No, na kraju se jako razlikuju, a taj kraj je dan konačnoga Suda. Očekivati nešto drugo, značilo bi tražiti da Bog ubrza Sudnji dan. A na to nemamo pravo.

Iz ovih Isusovih prispodoba i svi bi mi trebali izvući neke pouke. Kao prvo nije naša uloga i zadaća suditi i prosuđivati tko je kukolj, a tko je pšenica. U povijesti je učinjeno i previše zla iz uvjerenja da je čovjek oruđe Božje pravde. Prepustimo Bogu sud i presudu.

Kao drugo: u prirodi pšenica uvijek ostaje pšenica, a kukolj ostaje kukolj. Međutim s ljudima nije tako. Čovjek se uvijek može popraviti, obratiti, postati bolji. Bog svakom čovjeku daje šansu. Ona postoji dokle god smo ovdje na zemlji. Samo, nemojmo previše odgađati svoj popravak i promjenu svojega života. Nitko od nas ne zna koliko mu je još vremena ostalo, koliko ćemo još živjeti. Smrt tako često dođe iznenada. Imajmo to uvijek na pameti.

I nikada ne smijemo zaboraviti na Božju ljubav i milosrđe. Naš Bog je blag i milosrdan, njemu je stalo da se svi mi spasimo. On nam neprestano za to daje šansu. On nas k tome cilju neprestano i vodi. Pa prepustimo se tom vodstvu i postanimo pšenica, ako već to nismo. Oslobodimo se zla koje je u nama kako bismo već sada bili spremni za konačnu žetvu koja nam je svima tako blizu.

Josip Hadrović, župnik

RANJENI GALEB

Prije nekih mjesec ili nešto više, na betonsku ogradu terase ispred moga prozora počeo je dolaziti galeb. Nazvao sam ga Ranjeni galeb jer nije imao jednu nogu. Bacao bih mu nešto kekisa i on bi to spremno progutao. Činilo se da smo se sprijateljili. Došao je tri nedjelje zaredom i ja sam se počeo hvaliti kako imam prijatelja galeba, i šaliti se da je katolik jer dolazi nedjeljom. Sreća da smo bili u Rimu, inače bi bio i Hrvat. Kad je došao drugi put napravio sam nekoliko fotografija s nakanom da ih pokažem prijateljima. Bio sam ponosan što imam prijatelja galeba. Konačno, nije mala stvar imati takvog prijatelja. Hvalio sam se svojim novim prijateljstvom, kao da je upravo moja zasluga što se ono dogodilo. A onda ga više nije bilo. Čekao sam i gledao u nebo s nadom da će me vidjeti i da će doći. No Ranjeni galeb više nije dolazio. Shvatio sam: on pripada Nebu, i prijateljstvo je dar. Odjednom sam uvidio koliko je isprazno bilo moje hvastanje i koliko sam bio glup. Otkud mi pravo na posjedovanje Neba i prijateljstva? Fotografije sam izradio i pokazivao prijateljima ali više nisam govorio kako galeb dolazi već da je dolazio. Pokušavao sam im objasniti lekciju koju sam naučio. Ali svatko uči na svoj način i često lekcije drugoga vrijede samo za drugoga. Bio sam zahvalan za ono što sam naučio od Ranjenog galeba o prijateljstvu i Nebu. Nakon nekog vremena jutros je ponovno došao. Sletio je na svoje uobičajeno mjesto i gledao prema mome prozoru. Ovaj put pozvao sam ga bojažljivo uobičajenim pozivom. Stajao je činilo se u strahu. Nisam razumio. A onda se munjevito na njega obrušio drugi galeb, i Ranjeni galeb je pobjegao. Bolno sam uvidio da su i ptice poput ljudi zavidni na prijateljstvo, da se smiju slabijemu, da ga guraju i da mu se rugaju. Jutros sam još nešto naučio od mog prijatelja Ranjenog galeba: da pravo prijateljstvo nema granica i da za njega ne postoji udaljenost ni vrijeme, da je često potrebno dugo čekati i radi njega trpjeti. Leti Ranjeni galebe! Ja letim s tobom!

Bog je moj prijatelj, ili bolje: ja sam Božji prijatelj! Kako čudesna istina koju tako teško prihvaćamo. Bog koji dopušta da ga vidimo slaboga, kako plače, kako se boji i kako na kraju umire! A mi pokušavamo sakriti od njega svoje slabosti i praviti se boljima no što jesmo! Kako smo smiješni u tom skrivanju od samih sebe i kako smo ponekad daleko od pravog prijateljstva, jer je ustvari On jedini prijatelj koji nas u potpunosti može razumjeti i prihvatiti takve kakvi jesmo. Tek se od pravog Prijatelja može naučiti kako biti prijatelj. Zbog toga je kršćanski život trajni poziv na prijateljstvo s Bogom i s ljudima, na prijateljstvo koje je punina života.